
Beköszöntő

Lomtalanítás

A legutolsó lomtalanításnál megsárgult papírlap került a kezembe. Mielőtt kidobtam volna széthajtottam, elolvastam, ezek után megőriztem.

1984 szeptemberében pályakezdő intézményvezetőként „a vak ló” bátorságával olvasói levelet írtam a Népszabadságnak egy az egészségügyről folytatott vitához. Sok mindenről írtam: műszaki állapotokról, hotelszolgáltatás körülményeiről, a gépek, berendezések állapotáról és végül, de nem utolsó sorban a munkaerő helyzetről, a bérekről.

A közelmúlt egészségügyet érintő tervei: a Semmelweis, Széll Kálmán tervek által meghatározott programok és a feltéltrendszer ismerete, valamint a megsárgult papír elolvasása arra készítetett, hogy gondoljam át legalább az elmúlt húsz év egészségügyet érintő történéseit.

A teljesség igénye nélkül néhány gondolat: létrejött a társadalombiztosítás rendszere, bevezették a teljesítményarányos finanszírozást, kialakult az egészségügyi ellátás strukturális piramisa, általánossá vált az informatika az egészségügyben, európai színvonalra bővült a hozzáférhető gyógyszerek köre, jó néhány intézmény részlegesen vagy teljesen megújult. A mérleg másik serpenyőjében adósság, humán erőforrás krízis, elöregedett háziorvosi szolgálat, sok helyen rossz infrastrukturális állapot, elvándorlás szerepel.

Nem csoda, hogy ez utóbbiak miatt a rendszer szinte valamennyi szereplője, politikus, egészségpolitikus, ellátott és ellátó is elégedetlen a kialakult helyzettel. Nem véletlen az a statisztikai adat, amit a minap olvastam: egy felmérés szerint a lakosság 65%-a a munkahelyteremtést, 63%-a pedig az egészségügy megoldását, rendbetételét tartja a közeljövő legsürgesebb feladatának. Belátható, hogy ez a két feladat szorosan összefügg egymással.

A fenti gondolatok az EGVE konferencia beköszöntőjében írt idézet időszerűségét is igazolják talán: „aki reményből él, éhen hal” (Benjamin Franklin). Nem elég tehát reménykednünk. Az egész társadalomnak össze kell fognia azért, hogy legyen mindenki számára végzettségének, képzettségének megfelelő munkahely, és legyen olyan egészségügyi, szociális ellátórendszerünk, amelyet mindenki szívesen igénybe vesz: biztonságos, jól finanszírozott, és emberbarát.

Tartsuk mindig szem előtt, hogy előbb vagy utóbb szinte kivétel nélkül mindenkinek igénybe kell venni az egészségügy szolgáltatásait. Az a megsárgult újságpapír pedig bizonyítsa, hogy gondolataink kiállták az idők próbáját.

Budapest, 2011. szeptember 19.

Dr. Ari Lajos
Az Egészségügyi Gazdasági Vezetők
Egyesületének elnöke